

Sygnatura akt VI W 6595/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r.

sprawy przeciwko R. W. synowi J. i I. z domu L.

urodzonemu (...) w miejscowości K.

obwinionemu o to, że

w dniu 29.10.2014r. przed godz. 17:15 we W. na ul. (...), kierując pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), zaparkował w miejscu obowiązywania znaku drogowego zakaz zatrzymywania się (B-36) z tabliczką T-24 (wskazującą, że pozostawiony pojazd zostanie odholowany na koszt właściciela).

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. obwinionego R. W. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. za winnego wykroczenia z art. 92§1 kw i za czyn ten na podstawie art. 92§1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym zwalnia go od opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2014r. obwiniony R. W. zaparkował samochód m-ki S. nr rej. (...) przy ul. (...) we W.. Ok. godz. 17.00 w rejon ten udali się funkcjonariusze Straży Miejskiej W., którzy zastali tam kilka pojazdów zaparkowanych w miejscu obowiązywania zakazu zatrzymywania się. Jednym z tak zaparkowanych samochodów było auto obwinionego, które stało za znakiem drogowym B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 informującą o tym, że pozostawiony pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela. Odcinek, na którym obowiązywał znak B-36 poprzedzony był znakiem drogowym B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”, który jednak nie dot. osób posiadających upoważnienie wydane przez (...) we W.. Obwiniony posiada takie upoważnienie wystawione na w/w nr rej. samochodu. W związku z powyższym pojazd R. W. został odholowany.

dowód: notatka urzędowa k.5,6 ; zeznania św. W. K. k.8 i z dnia 14.04.2015r.; zeznania św. K. N. z dnia 14.04.2015r.;częściowo wyjaśnienia obwinionego k.4/v; kserokopia upoważnienia i legitymacji nauczyciela akademickiego k.10,11; dyspozycja usunięcia pojazdu k.7; szkic sytuacyjny wraz ze zdjęciami k.12-14;

R. W. ma 38 lat, jest stanu wolnego, nie ma dzieci, nie ma innych osób na utrzymaniu, ma wyższe wykształcenie, zatrudniony jest w (...) we W. za wynagrodzeniem 990 zł netto miesięcznie, nie był uprzednio karany sądownie.

dowód: protokół przesłuchania obwinionego k. 4.

Przesłuchiwany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia R. W. oświadczył, że zrozumiał przedstawiony mu zarzut, i że przyznaje się do niego, wyjaśniając jednocześnie, że posiada zezwolenie (...), które zezwala na postój w miejscu obowiązywania w/w znaków. Podał, że taka informacja została przekazana przez osoby wystawiające zezwolenia oraz funkcjonariuszy Straży Miejskiej W. pełniących służbę w tym miejscu. Zaznaczył również, że na skrzyżowaniu ulic (...) jest umieszczony znak B-2 „zakaz wjazdu” z tabliczką informującą, że nie dot. pojazdów z upoważnieniem (...), które to upoważnienie posiada, i które było umieszczone na podszybiu pojazdu. Obwiniony dodał także, że w połowie ul. (...) umieszczony jest znak B-1 „zakaz ruchu”, który również posiada w/w informację. R. W. stwierdził, że powyższe okoliczności, tj. przekazane mu informacje i opisane znaki przekonywały go o tym, że miejsce, w którym parkuje jest prawidłowe, tym bardziej, że zdarzyło mu się parkować w tym samym miejscu, gdy funkcjonariusze Straży Miejskiej podejmowali interwencje wobec innych pojazdów, informując go, że jeśli umieści zezwolenie w widocznym miejscu będzie mógł zaparkować bez żadnych konsekwencji, i że do tej pory parkując w ten sposób nie ponosił konsekwencji. (k.4/v)

Sąd tylko częściowo dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, tj. co do tego, że posiada on upoważnienie wystawione przez (...), i że w podobny sposób parkował tak już wcześniej. Częściowo też Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego dot. oznakowania ul. (...), tj. co do tego, że jest tam m.in. znak drogowy B-1 z tablicą informującą, że nie dot. on posiadaczy zezwoleń (...). W opisanych zakresach wyjaśnienia R. W. znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, a to w zeznaniach świadków i załączonym szkicu sytuacyjnym oraz zdjęciach. W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, gdyż są one sprzeczne z innymi w/w dowodami w postaci zeznań świadków oraz szkicu sytuacyjnego i zdjęć, które to dowody, jako spójne i wzajemnie się uzupełniające Sąd ocenił jako wiarygodne. W świetle tychże dowodów stwierdzić należy, że obwiniony dość wybiórczo przedstawił oznakowanie, jakie obowiązuje przy ul. (...), w związku z czym jego relację w tym zakresie, jak też informacje co do tego na czym opierał swoje przekonanie odnośnie możliwości parkowanie w miejscu obowiązywania znaku B-36 Sąd uznał za przyjętą linię obrony.

Pozostałym dowodom z dokumentów, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego powołane Sąd w pełni dał wiarę.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym zrealizował on wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie przewidziane w art. 92 § 1 k.w. Nie stosując się bowiem do znaku drogowego B-36 „zakazu zatrzymywania się” z tabliczką T-24 informującą o tym, że pozostawiony pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela, zaparkował on swój samochód m-ki S. nr rej. (...) w miejscu obowiązywania tego znaku, nie przewidującego odstępstw np. na rzecz osób posiadających przedmiotowe zezwolenia (...).

Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił okoliczność łagodzącą w postaci dotychczasowej niekaralności R. W. oraz okoliczność obciążającą jaką jest - przyznana przez obwinionego - powtarzalność tego rodzaju zachowań, polegająca na wcześniejszym parkowaniu w taki sposób. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak też dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając w oparciu o przepis art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi możliwości finansowe obwinionego i uzyskiwane przez niego dochody, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania, uznając, że ich uiszczenie przez obwinionego byłoby dla niego zbyt uciążliwe.